

Bayer Zsolt: Ugyanaz a b?z

2011 január 04. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Magyarországból „b?z árad” – írja valami Cohen névre hallgató, b?zl? végtermék valahonnét Angliából. Cohen, meg Cohn-Bendit meg Schiff. A Népszava pedig a nagy kalapácsos ember vörös figurájával jelentkezik, és sajtószabadságot követel.

A legtöbben pedig azt gondolják, hogy ez valami újdonság, s hogy ilyen hadjárat még nem volt. Botorság. Nincs új a nap alatt. Sajnos nem sikerült mindet beásni nyakig az orgoványi erd?ben…

A vörös rémuralom után – idehaza évtizedeken át az eufemisztikus „dics?séges 133 nap” név alatt fut a tömeggyilkosok országlása, és szellemi-lelki utódaik a mai napig szeretik ezeket a véglényeket – Kun Béláék Ausztriába távoznak. Egyik részük véglegesnek tekinti a távozást, hiszen világéletében gy?lölte ezt az országot. Ilyen Roboz Imre, az „író”, ki így sóhajt fel: „Mit silbakoljak a rút magyar tragédia függönye el?tt? (…) Gyenge népem, hitvány népség: mi közöm már hozzád. (…) Magyar röggel akár sohse találkozzam többé.” Mindez a harag pedig azért, mert a nép nem óhajtotta elt?rni tovább Kunékat. Íme, Schiff András szellemi-lelki rokona…

Ám ez a vörös emigráció jobbik része. A többi ugyanis vissza akart térni, bármi áron. Kun Béla 1919. augusztus 1-jei búcsúbeszédében világosan fogalmaz: „Mi ez alatt az átmeneti id? alatt félreállunk, hogy majd újult er?vel, tapasztalatokkal gazdagabban és objektívebb, reálisabb körülmények között egy érettebb proletariátussal új harcba kezdjünk (…).” Nos, így mentek el. Várta ?ket Ausztria és annak hülye kancellárja, Renner, s még hülyébb államtitkára, Bauer. Ez a két bolsevikrajongó tárt karokkal várta a népbiztosokat, a gyilkosokat, el?re megadva nekik a menedékjogot. Kun és velejéig rothadt bandája az el?kel? Graf van der Straaten kastélyát kapta lakhelyül Karlsteinben. És ezek a b?zl? végtermékek attól fogva a legteljesebb szabadságban fejtették ki tevékenységüket és vadállati propagandájukat Magyarország ellen. (Majd kézr?l kézre adja a büszke és „szabad” Európa Kun Bélucit. Ausztria nem adja ki Magyarországnak, inkább megpróbálják kicsempészni Moszkvába. Egy német hivatalnok rájön a turpisságra, és ?rizetbe veszik Kunt Németországban. Majd láss csodát, két nap múlva szabadon engedik, és szabadon bocsátásának napján Simons német birodalmi külügyminiszter nagy ív? szovjet–oroszbarát beszédet mond a parlamentben. Érdekes, hogy ez a Simons minisztersége el?tt véletlenül éppen a német elektromos iparban játszott vezet? szerepet, és Németországot az orosz piacon akarta helyzetbe

hozni. Ezen múlott Kun Béláék kiadatása. Nem rémlik senkinek fel egy nemrégiben leköszönt német kancellár?)

Kun Béla tehát kijut Moszkvába, a vörös pöcegödör meg marad Bécsben, és nekilát eláztatni Magyarországot. Hiszen visszatérésük útjában ott áll Magyarország, „útjában áll az otthoni polgári kormányzat. Arra, hogy ezt a kormányt a magyar közvélemény megnyerésével buktassák meg, nem is gondolhattak. Hitelüket ugyanis otthon, azon nép körében, amely hónapokig szenvedte ballépéseik súlyát, s amelynek unokái még évtizedek múlva is érezni fogják azt, teljesen elveszítették. Maradt még egy menedékük: a külföldi államok közvéleménye, amely rosszul vagy alig van informálva otthoni szereplésükr?l, s amelyet ennélfogva könny? félrevezetni”. Mályusz Elemér írta e sorokat a Vörös emigráció cím? m?vében – de nekünk is szól, mai unokáknak. És szólni fog a mi unokáinknak is még, ha nem sikerül végleg leszámolni ezzel a fert?zéssel…

S mint ma, éppúgy volt akkor is: összefogtak kommunisták, polgári radikálisok, bolsik és egyszeri köztörvényes b?nöz?k, meg a sajtó legalja, hogy tönkretegyék a kormányt. A legnagyobb árulók: Landler Jen?, Kunfi Zsigmond, Gábor Andor, Göndör Ferenc, Böhm Vilmos, Rónai Zoltán. Orgánumaik: a Népszava, az ausztriai kommunisták Rothe Fahne cím? förmedvénye, no meg a Bécsi Magyar Újság. Itt uszítanak, és hazudoznak a „fehér terror” rémségeir?l. „Jól tudják és érzik, hogy békés viszonyok között semmit sem remélhetnek, ezért minden igyekvésük a helyzet felborítása, a bels? ellentétek szítása. A földmível? nép indulatát a polgárság ellen akarják felkorbácsolni, a munkásságét meg mindkett? ellen. Ma az antiszemiták nevében írják röpcéduláikat, holnap pedig a zsidóbarátok nevében” – írja Mályusz. Hát változott bármi is azóta? Nem, nem változott. „A nyugati közvélemény csak az emigráció torzító tükrében látja a magyar eseményeket. Senki nem beszél az oroszországi terrorról, senki nem emlékszik már a magyarországi vörös terrorra, mindenki csak a fehér terrorról hall.” Hát igen.

S hogy lássuk, milyen ismer?s a hang, álljon itt Kunfi dicsekvése – aki saját sikerének tekintette az egészet – a Világosság 1920. június 29-i számából: „A megvetés, az undor tarajos hullámai csapkodnak Magyarország körül. A gy?lölet drótsövénye zárja el Magyarországot az egész világtól. Minden tisztaságra valamit adó ember befogja az orrát, ha a magyar nevet hallja.”

Így nézzék a Népszava nagy, vörös, kalapácsos emberes címlapját, így olvassanak mindent, ami eddig megjelent, és ami eztán meg fog jelenni mirólunk. Ezek nem változtak semmit. Hát nekünk kell nagyon er?snek és nagyon türelmesnek lennünk.
Bayer Zsolt , magyarhirlap.hu

Ajánló